

Música per viure, per Pep Blay

El periodista musical i professor d'institut reflexiona sobre la forma de viure la música en temps de pandèmia

Pep Blay | Juan Miguel Morales

Des de la pandèmia, res no és com abans. Ni la música, ni la manera de viure-la, que per mi és tant o més important. I crec que ho he entès millor perquè tot plegat ha coincidit amb el procés de veure com la meua filla també s'engansa a la música. M'explico.

Fa deu anys que la música ha anat desapareixent de la meua vida professional perquè m'he dedicat en cos i ànima a crear una família. Les últimes novetats m'han arribat a través d'infants o adolescents via mòbil o ordinador, i m'he empassat una barreja eclèctica de rap, trap, dives del pop, reggaeton i ritmes eufòrics en català. Però el que més em fascina és l'estrambòtica manera que té la meua filla de descobrir música. Disposa, d'entrada, de gairebé totes les cançons del món per triar... Com ho pot filtrar això? Doncs molt senzill: entra a Youtube i va remenant, seguint cadenes de recomanacions automàtiques creades per un robot. La música li entra primer per la vista i després per l'oïda. I ho fa sola. Bé, ella i la màquina. I direu: Per què estrambòtica?

La meua mare, que hauria volgut ser melòmana, no tenia música a casa. De joveneta, l'única manera d'escoltar-ne era cantant-la a casa o a l'escola del poble. Més tard va tenir ràdio, tot i que farcida d'informatius, programes d'entreteniment i radionovel·les. Per això, cada cop que hi havia música en directe al seu poble o al del costat anaven a escoltar-la o a ballar-la, fossin sardanes o orquestres de festa major. Qualsevol música era un esdeveniment col·lectiu i en viu. Per a tothom, grans i petits.

La discografia de **THE CURE** o **DAVID BOWIE** la completàvem entre tots els de la colla

Ella no va tenir tocadiscos fins passats els 40 anys. Jo ja pertanyo a la generació dels vinils i els CDs. He pogut accedir a moltes músiques gràcies a les ràdios amb programes de periodistes especialitzats que aconsellaven el bo i millor. Això sí, estava obligat a escoltar el que ells volien. Jo no podia triar i amb 16 anys la guardiola no donava per comprar-me més de tres o quatre elapés l'any. Però teníem una tàctica: no repetir les compres. La discografia de **The Cure** o **David Bowie** la teníem completa entre tots els de la colla. Ens ajuntàvem a una casa i escoltàvem els discos. I ballàvem. La música era el nostre vincle. Als concerts, ens barrejàvem amb altres grups d'amics. I ens sentíem part d'una tribu.

Aquest estiu, en plena pandèmia, he anat a algun concert. Recordo especialment el dels amics **Stay Homas** i els festius **Doctor Prats**. Era música, sí, i que consti que em trec el barret davant d'aquests promotors valents que s'arrisquen a alimentar els músics. Però no vaig evitar sentir-me estrany en un concert on les cadires estaven distanciades, el públic en grupets de dos, tres, quatre, tothom assegut o si no un agent de seguretat cridava l'atenció... Els de la banda tampoc no podien fer gaire gresca a l'escenari, no fos cas que incitessin la gent a aixecar-se i ballar. Ningú tocava ningú, ningú tenia opció de conèixer ningú... I enmig d'aquella situació, vaig pensar en la meua filla, sola davant de l'ordinador. Mirant música recomanada per robots. Els concerts en pandèmia són música per veure. No per viure. I per mi la música hauria de tenir un sentit que vagi més enllà de l'estètica: és un punt de trobada entre persones.

Públic amb mascareta i distància de seguretat a un concert al Centre Cívic La Sedeta Foto: Xavier Mercadé